

Hoofdstuk 1

Toen Sarah uit het vliegtuig stapte, was het pas half acht in de morgen. Ze liep snel met de andere passagiers mee naar het gebouw vóór haar. Het beton onder haar tikkende hakken weerkaatste nu al de warmte van de zon. Maar een koel windje streefde haar haren met voorzichtige vingers, en speelde ondeugend met haar lichte zomerjurk.

De controle verliep snel en soepel. Het duurde niet lang voordat ze met haar rolkoffertje aan de andere kant het gebouw uitliep. Daar stond ze, bovenaan de brede, marmeren traptreden die schitterden in het ochtendlicht. Vóór haar een drukke weg met allerlei voertuigen, van sjofele scooters en gammele pick-ups tot glanzende sleeën met verduisterde ramen. De warme lucht rook naar benzinedampen, zweet en bloemen. Het duizelde haar, en ze zocht even steun bij de trapleuning.

‘Cab, lady?’

Ze zag een smoezelig jongetje op haar afkomen en naar het handvat van haar koffertje grijpen. Onwillekeurig deed ze een stap naar achteren, en pakte haar koffer steviger vast.

‘Beautiful lady. I am no thief! I am honest. I help you. You need a cab, I have a cab!’ Het kind gebaarde met zijn magere arm naar een zwarte auto die dubbel geparkeerd stond. Het andere verkeer reed er toeterend omheen, en verschillende chauffeurs riepen

scheldwoorden door hun open ramen. Ze verstond geen Arabisch, maar dat het scheldwoorden waren, was wel duidelijk.

Ze schudde haar hoofd, waarbij haar blonde krullen om haar schouders en gezichtje dansten. Ze had te veel verhalen gehoord over straatschoffies die er met je bagage vandoor gingen, of taxichauffeurs die je naar een afgelegen plek reden en dan veel geld vroegen om je naar je hotel te brengen.

‘Please, lady! You safe! Do not take other cabs. They are not safe. But this one is okay, see? A lady driver!’

Het jochie gebaarde weer naar de zwarte auto, die nog steeds het middelpunt was van claxonnerende en scheldende weggebruikers. Op dat moment botste iemand tegen haar aan. Het jongetje maakte meteen gebruik van haar verwarring. Hij griste het rolkoffertje uit haar hand, en rende naar de wachtende auto. Hij opende de achterklep en legde de koffer overdreven voorzichtig in de bagageruimte. Sarah was te verschrikt om te reageren. Ze bleef stokstijf staan, verwachtend dat de auto zou optrekken en spoorloos zou verdwijnen in het drukke verkeer.

Maar nee, hij bleef staan. Het jongetje opende het achterportier voor haar.

‘See?’ zei hij, terwijl hij een zwierige buiging maakte. ‘You say where you want to go. This lady brings you. She is my aunt!’

Een golf van opluchting overspoelde haar, en zonder er verder nog bij na te denken, stapte ze de auto in, die van binnen naar mierzoete bloemen rook.

Ze zag dat de vrouwelijke chauffeur een paar muntstukken in de groezelige hand van het jongetje stopte. Toen trok de auto op, en voegde zich in het verkeer. Sarah kneep even haar ogen dicht. Het was een wonder, dacht ze, dat ze nergens tegenaan botsten. Toen ze zich veilig en wel in de stroom hadden gevoegd, slaakte ze een zucht van opluchting. Maar direct begon een klein stemmetje in haar gedachten te zeuren. Kon ze deze taxichauffeur echt wel vertrouwen? Waarom was ze zo dom geweest om in te stappen? Waarom had ze niet gewoon een taxi via het hotel geregeld? Ze had zich gedragen als een jong meisje dat voor het eerst in een grote, vreemde stad komt. Maar dat is niet zo, dacht ze. Ik ben in Londen geweest, in Parijs, in Milaan. Grote, vreemde steden... maar niet zo vreemd